

Sygn. akt VPz 14/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Teresa Przybyłko

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. Z.

przeciwko A. M.

o wynagrodzenie

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 5 marca 2013 roku sygn. akt IV P 309/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Legnicy stwierdził prawidłowość doręczenia pozwanemu A. M. odpisu pozwu i wyroku zaocznego, oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego oraz odrzucił sprzeciw pozwanego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 6 września 2012 roku.

W uzasadnieniu wskazał, iż twierdzenia pozwanego, iż przez cały okres zamieszkiwał w L.przy ul. (...)są przyjęte jedynie na użytek postępowania o przywrócenie terminu i w świetle informacji i dokumentów zgromadzonych w postępowaniu nie zasługują na wiarę. Pozwany sam spowodował, że pisma sądowe wysyłane były na adres (...), (...). Taki adres bowiem wskazywał w oficjalnych kontaktach. Miał więc, zdaniem Sądu, możliwość odbioru kierowanych do niego z Sądu na ten adres pism, a wnosząc sprzeciw od wyroku zaocznego po terminie nie uprawdopodobnił, że uczynił to bez własnej winy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy stwierdził prawidłowość doręczenia pozwanemu odpisu pozwu i wyroku zaocznego, a jego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu jako niezasadny oddalił, o czym orzekł w pkt I i II postanowienia.

Konsekwencją powyższego było odrzucenie sprzeciwu A. M. od wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 344 § 1 kpc pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku. Sprzeciw złożony po terminie sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym (art. 344 §3 kpc). Odpis pozwu oraz wyroku zaocznego został pozwanemu doręczony na skutek zasadnego przyjęcia fikcji doręczenia (art. 139 kpc) ze skutkiem na 25.09.2012 roku (k.20). Składając zatem sprzeciw od wyroku zaocznego 23.01.2013 roku pozwany uchybił wskazanemu wyżej ustawowemu terminowi do jego wniesienia, co skutkowało odrzuceniem sprzeciwu jako wniesionego po terminie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem pozwany w zakresie jego punktu III.

Skarżący zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów poprzez dokonane oceny dowodów z wizytówki, akt postępowania przygotowawczego o sygn. 4 Ds. 5/13 w sprawie oszustwa na szkodę D. Z. i innych pokrzywdzonych, w szczególności znajdujących się w tych aktach protokołów przesłuchania pozwanego oraz dowodu z przesłuchania pozwanego, w sposób dowolny, powierzchowny, wbrew zasadom doświadczenia życiowego;

- naruszenie przepisu art. 135 § 1 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu, a w konsekwencji przyjęciu, że prawidłowo odpis pozwu wraz z załącznikami oraz odpis wyroku zaocznego pozostawione zostały w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia w sytuacji gdy prawidłowe zastosowanie ww. przepisu wskazuje, że niemożliwym było zastosowanie względem pozwanego fikcji doręczenia, albowiem pozw wraz z załącznikami, a następnie odpis wyroku zaocznego nie zostały doręczone pozwanemu na jego adres zamieszkania;

2) błąd w ustaleniach faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy polegający na błędnym przyjęciu, że pozwany nie dokonał w terminie czynności ze swojej winy, tj. nie wniósł w terminie sprzeciwu od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Legnicy Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt IV P 309/12.

Nadto pozwany wniósł z powołaniem się na art. 380 kpc o dokonanie oceny instancyjnej również rozstrzygnięć zawartych w punkcie I i II postanowienia z dnia 5 marca 2013 roku wskazując, iż miały one wpływ na decyzję Sądu I instancji o odrzuceniu sprzeciwu.

Wskazał również, iż w sprawie IVP 568/12 Sąd I instancji w tym samym składzie uznał, iż pozwany mieszkał w L. przy ul. (...) co legło u podstaw wydanego postanowienia o zawieszeniu rygoru natychmiastowej wykonalności nadanemu wyrokowi zaocznemu.

Sąd Okręgowy zważył:

W rozpoznawanej sprawie odpis pozwu, zawiadomienie o terminie rozprawy oraz odpisu wyroku zaocznego doręczone zostały pozwanemu w trybie art. 139 §1 kpc. Doręczenie w tym trybie oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie dokonane zostało prawidłowo. Domniemanie to może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał.

Skuteczność doręczenia zastępczego przewidzianego w art. 139 §1 kpc uzależniona jest od podstawowego warunku, jakiemu powinno odpowiadać pismo sądowe, a mianowicie, że adres osoby, do której je skierowano jest prawidłowy. Przepis ten bowiem zakłada, że adresat mieszka pod wskazanym adresem, a jedynie zachodzi nieważność doręczenia mu pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzednich (orzeczenie SN z 1 lipca 1967 roku, IIIPR 47/67).

Doręczenie w tym trybie jest skuteczne, gdy miejsce zamieszkania adresata nie budzi wątpliwości (postanowienie SN z 22 marca 1995 roku, IIICRN 4/95).

Pozwany zatem pływając z art. 139 §1 kpc domniemanie prawidłowego doręczenia przesyłki może kwestionować. W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania A. M. kroki takie podjął. Wykazywał kserokopią dowodu osobistego oraz kserokopią innej kierowanej do niego i odbieranej korespondencji – w tym również z sądu przed którym sprawa zawisła – iż zamieszkuje w L. przy ul. (...). Nie mieszka zaś pod adresem wskazanym w sprawie w pozwie. Ten ostatni zaś adres nie jest adresem jego zamieszkania.

Przedstawione przez pozwanego dowody pozwalają na przyjęcie, w przekonaniu Sądu Okręgowego, iż adres w L. ul. (...) pozostawał rzeczywistym adresem zamieszkania pozwanego. Fakt nieudostępniania tego adresu powodowi i posługiwanie się w kontaktach z nim adresem (...) dla oceny tej okoliczności jest obojętny. W sprawach wszczynanych przed sądem obowiązek wskazania prawidłowego adresu pozwanego spoczywa na powodzie, a w razie sporu, czy pod wskazanym adresem pozwany rzeczywiście mieszka ciężar udowodnienia tego faktu spoczywa na powodzie twierdzącym, iż dokonane na ten adres doręczenie w trybie art. 139 §1 kpc było prawidłowe. Okoliczności tej powód skutecznie nie wykazał. Jego dowody wskazują jedynie na (...) jako miejsce siedziby firmy i prowadzenia działalności.

Tym samym niezasadnie przyjął Sąd I instancji, iż pozwanemu prawidłowo doręczono na adres (...) odpis wyroku zaocznego z dnia 18.09.2012 roku. Brak prawidłowego doręczenia nie spowodował w konsekwencji rozpoczęcia dla pozwanego biegu terminu do wniesienia sprzeciwu przewidzianego w art. 344 §1 kpc. Orzekanie o jego przywróceniu było więc zbędne.

Brak prawidłowego doręczenia odpisu wyroku zaocznego nie stanowił jednak, w przekonaniu Sądu Okręgowego, prawnej przeszkody do skutecznego wniesienia sprzeciwu. Sprzeciw wniesiony przez pozwanego skarży wcześniej wydany przeciwko niemu wyrok zaoczny stanowiący przedmiot sprzeciwu. O jego treści pozwany dowiedział się z akt sprawy. Brak jest racjonalnego uzasadnienia, aby do wniesienia sprzeciwu – szczególnie w sytuacji powstałego sporu co do skuteczności dokonanych na adres (...) doręczeń – musiał się wstrzymać, aż do prawidłowego, jego zdaniem, otrzymania odpisu wyroku, ryzykując tym samym zarzutem spóźnienia.

Mimo zatem braku, do chwili obecnej, dowodu na prawidłowe doręczenie pozwanemu odpisu wyroku zaocznego wniesiony sprzeciw należało potraktować jako skuteczny bez konieczności ponawiania procedury doręczenia wyroku zaocznego. Doręczenie to pełni bowiem funkcję informującą pozwanego nieobecnego na rozprawie o fakcie wydania wyroku zaocznego i jego treści. Na obecnym etapie postępowania funkcja ta została już zrealizowana poprzez aktywne działanie pełnomocnika pozwanego.

Jednakże fakt niedokonania zgodnego z prawem doręczenia pozwanemu wyroku zaocznego uniemożliwia postawienie zarzutu jego wniesienia z opóźnieniem.

Powoduje to konieczność uchylecia zaskarżonego, a zawartego w punkcie III postanowienia z dnia 5 marca 2013 roku rozstrzygnięcia. Podstawą wydania orzeczenia w tym przedmiocie jest przepis art. 397 §2 w zw. z art. 386 §1 kpc.

W postępowaniu zażaleniowym Sąd II instancji nie przeprowadził dowodów wskazanych we wniosku dowodowym powoda z dnia 18.04.2013 roku. Na obecnym etapie postępowania było to zbędne.

Zgodnie z przepisami art. 25 kc miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której ona przebywa z zamiarem stałego pobytu. Ustalenia zamiaru stałego pobytu dokonuje się w oparciu o obiektywne kryteria. Można o nim mówić, gdy występują okoliczności pozwalające przeciętnemu obserwatorowi na wyciągnięcie wniosku, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem działalności danej dorosłej osoby fizycznej. Wykazane w sprawie przez pozwanego odbieranie kierowanej do niego na adres w L. korespondencji potwierdza, iż właśnie tam znajdowało się jego centrum życiowe. To w L. pozwany przebywał z zamiarem stałego pobytu niezależnie od tego jakie informacje i z jakiego źródła dotarły w tym zakresie do powoda.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie.